

— и съ голѣмъ ужасъ забележа, че върху кожата на краката му се бѣха изписали всевъзможни шарени черти, понеже не си бѣше изувалъ цѣлъ месецъ чорапитѣ. При ми- съльта, че ще бжде гледанъ отъ хора- та, почувствува голѣмъ срамъ. Поне- же бѣше ударилъ вториятъ звънецъ, той се огледа наоколо безпомощно. За голѣмо щастие погледътъ му падна на единъ бѣлъ котелъ съ вода, оста- венъ задъ кулиситѣ. Даскалътъ изми набързо краката си въ котела.

Третиятъ звънецъ удари. Завесата всрѣдъ общия трепетъ на зрителитѣ се издига, дърпана усърдно отъ два- ма полускрити ученици. Главниятъ ге- рой — учителътъ Донко, облѣченъ въ едно старо кебе, което бѣше измо- лилъ отъ кмета и което бѣше но- силъ нѣкога като църковенъ епи- тропъ покойниятъ баща на кмета — излѣзе на сцената съ грамадни му- стаци отъ вълна подъ носа си.

Въ публиката се понасяше шепотъ!

— Учителъ Донко е това...

Но тишината отново се въдвори, понеже Донко, който трѣбва да по- стави нѣкакъвъ си окаянъ пияни- ца, реве съ нечовѣшки гласъ къмъ слугинята си — новата даскаличка Райна:

— Слушай, дай ми ракия!

Слугинята бърза да изпълни за- повѣдта на свирепия си господаръ и излиза задъ кулиситѣ. Тя шеп- не нервно на главния разпоредителъ единъ даскалъ съ козя брадица:

— Пенковъ, шише съ вода!

Разпоредителътъ, който бѣше за- бравилъ да приготви необходимитѣ прибори за ракията, бързо намѣ- ри бирена бутилка и налива въоб- ражаемата ракия отъ бѣлия котелъ.

Райна — хубавата слугиня — из- нася питието на сцената и даскалъ Донко, за да представи по начинъ,

колкото се може по-ужасенъ, голѣма- та страсти къмъ спирта, грабна бутилката и пие съсъ светнали очи.

Завесата падна, кларнетата за- пищѣха, а тѣпанитѣ разстърсеха душигѣ.

Даскалъ Димитъръ се бѣше за- лепилъ на завесата и презъ една дупчица гледаше публиката.

Между това даскалъ Донко за- даваше следния въпросъ на Райна:

— Абе, госпожице, отде взехте тая пуста ракия, — мина ми нѣщо презъ гърлото...

— Пенковъ ми я даде.

И Донко отправи въпроса си къмъ Пенкова, който се суетѣше. и даваше тукъ и тамъ разпореждания:

— Пенковъ, отде взе ракията?

— Налѣхъ я отъ бѣлия котелъ.

Въ туй време даскалъ Димитъръ който се бѣше завърналъ отъ дупка- та на завесата и чу това, започна да се смѣе неудържимо, като при- вличаше вниманието на всичкитѣ театрални сили.

Тогава Донко му рече:

— Какво се смѣешъ, бе?

И Димитъръ като задържа смѣха една минута, му съобщи:

— Ами че азъ си миѣхъ краката въ котела бе!

После пакъ прихна да се смѣе, и сочеше съ едната си ръка зло- радно нещастния герой на дра- мата:

— А пъкъ той изпилъ цѣла бу- тилка! Ха, ха, ха...

Даскалъ Донко почувствува, че го преряза нѣщо презъ корема и срѣдъ смѣха на актьоритѣ избѣ- га съ зачервени очи. Той чувству- ваше, че стомаха му се стреми да се освободи отъ мнимата ракия, въ която по увѣренията на даскалъ Димитра, имало фждаци отъ козина...